

THÀNH PHỐ WESTMINSTER

KHIẾU NẠI VỚI THÀNH PHỐ

TÊN NGƯỜI KHIẾU NẠI: KEVIN BAKER   **ĐIỆN THOẠI:** (951) 686-4800

ĐỊA CHỈ: C/o Wagner & Pelayes, LLP, 1325 Spruce St., Suite 200, Riverside, CA 92507

ĐỊA CHỈ NGƯỜI KHIẾU NẠI MUỐN GỬI THÔNG BÁO TỚI: C/o Wagner & Pelayes, LLP, 1325 Spruce St., Suite 200, Riverside, CA 92507

NGÀY VÀ GIỜ SỰ VIỆC XẢY RA: 2010 tới nay

ĐỊA ĐIỂM: Thành phố Westminster

MÔ TẢ CỤ THỂ NƠI SỰ VIỆC XẢY RA: Xem hồ sơ đính kèm

HOÀN TẤT MÔ TẢ TẤT CẢ THIẾT HẠI VÀ/HOẶC THƯƠNG TÍCH CÓ LIÊN QUAN:
Xem hồ sơ đính kèm

CẢNH SÁT LÀM BIÊN BẢN: ___ CÓ x KHÔNG, NẾU CÓ, BIÊN BẢN SỐ: _____

TÊN CÔNG CHỨC GÂY CHẤN THƯƠNG, MẤT MẮT, HOẶC THIẾT HẠI, NẾU BIẾT: Các thành viên Hội Đồng Thành Phố Westminster; Dick Jones

MÔ TẢ CHI TIẾT NHỮNG GÌ XẢY RA: Xem hồ sơ đính kèm

SỐ TIỀN MUỐN BÒI THƯỜNG, TÍNH ĐẾN NGÀY CÓ HỒ SƠ: \$10,000,000

ƯỚC TÍNH SỐ TIỀN BÒI THƯỜNG CHO THƯƠNG TÍCH, THIẾT HẠI, HOẶC MẤT MẮT: \$10,000,000

ĐIỀU GÌ, THEO Ý KIẾN QUÝ VỊ, GÂY RA SỰ VIỆC (NẾU KHIẾU NẠI DỰA TRÊN TAI NẠN)

Xem hồ sơ đính kèm

NHÂN CHỨNG: **TÊN**   **ĐỊA CHỈ**   **ĐIỆN THOẠI**

1-Xem hồ sơ đính kèm

2-_____

TÔI XÁC NHẬN VÀ CHỊU TRÁCH NHIỆM TRƯỚC PHÁP LUẬT NHỮNG SỰ VIỆC KỂ TRÊN LÀ ĐÚNG VÀ CHÍNH XÁC THEO SỰ HIỂU BIẾT CỦA TÔI.

Ngày: ____ Tháng Tư, 2016

Chữ ký: _____

Địa chỉ: 1325 Spruce St., # 200, Riverside, CA 92507

KHIẾU NẠI CÁC CÁO BUỘC VI PHẠM CỦA CHÍNH QUYỀN

Thành phố Westminster là một thành phố có một lịch sử tham nhũng và bè phái tràn lan giống như thành phố Bell. Thành phố Bell luôn luôn là thành phố có hành động tham nhũng công quỹ. Thành phố Westminster hoạt động trên các căn bản tình vi hơn. Có những thành viên hội đồng thành phố tham nhũng, chỉ lo các vấn đề ảnh hưởng họ như thế nào – mà không thèm lo một tí gì cho người dân thành phố này. Trước khi tôi được bổ nhiệm làm cảnh sát trưởng vào ngày hoặc khoảng ngày 19 Tháng Sáu, 2012, Cảnh Sát Trưởng Coopman thông báo ông nghỉ hưu vào ngày 30 Tháng Bảy, 2012. Tôi là người kế tiếp trở thành cảnh sát trưởng và là người có đủ phẩm chất nhất vào thời điểm đó. Theo Tổng Quản Trị Waller và những người khác, trước khi tôi được bổ nhiệm, theo yêu cầu của Nghị Viên Tyler Diệp, luật sư thành phố soạn thảo một nghị quyết và nhân viên làm một bản báo cáo thay đổi việc bổ nhiệm cảnh sát trưởng từ tổng quản trị sang hội đồng thành phố. Điều này sẽ cho hội đồng thành phố toàn quyền kiểm soát đối với sở cảnh sát và làm cho vị tân cảnh sát trưởng làm việc theo ý muốn của hội đồng thành phố.

(Email của Tổng Quản Trị Mitch Waller gửi cho tôi và Cảnh Sát Trưởng Coopman/Mục 8.1 Nghị Trình Hội Đồng Thành Phố ngày 27 Tháng Sáu, 2012, báo cáo của nhân viên 6/27/12 từ Luật Sư Thành Phố Bettenhausen qua ông Dick Jones điều chỉnh Luật Thành Phố)

Điều này rất quan trọng vì tất cả chúng ta biết nếu cảnh sát trưởng lo sợ cho công việc của ông/bà, lúc đó, sẽ không thể kiểm tra tình trạng tham nhũng và tệ nạn có qua có lại kéo dài nhiều thập niên tại thành phố và đó là điều mà mỗi cảnh sát trưởng phải đối diện. Khi biết có sự can thiệp, đe dọa, gây sức ép, của Nghị Viên Tyler Diệp và các thành viên hội đồng thành phố khác đối với các cảnh sát trưởng trước đây, rõ ràng là hội đồng thành phố sẽ làm hỏng các quyết định, kiểm soát hoạt động và sự thăng cấp, và tiếp cận được các thông tin liên quan đến tội phạm. Lấy đi quyền hạn này và giao cho hội đồng thành phố sẽ vi phạm Luật Chính Quyền 38630. Còn có tin đồn là Nghị Viên Tyler Diệp muốn bạn của ông làm cảnh sát trưởng kế tiếp. (Ví dụ - email ngày 2 Tháng Năm, 2011 từ Tổng Quản Trị Waller gửi tới cho Cảnh Sát Trưởng Coopman).

Chuyện gia tăng quyền hạn này của hội đồng thành phố do ông Dick Jones giúp soạn thảo được Tổng Quản Trị Waller tiết lộ ra ngoài (một cách cố tình và được gửi bằng email) để báo động công chúng. Ngoài ra, việc này được làm với mục đích ngăn cản tôi làm cảnh sát trưởng kế tiếp bởi vì họ biết tôi là một người đạo đức và trung thực. Tôi chỉ mới 47 tuổi và biết khả năng tham nhũng và giấu diếm của một số người cụ thể trong hội đồng thành phố, và khả năng của luật sư thành phố bao che cho họ, và vì thế, tôi sẽ không nhận chức cảnh sát trưởng bởi vì biết rõ ràng nếu tôi làm ngược họ hoặc báo cáo chuyện họ tham nhũng, tôi sẽ bị sa thải và họ sẽ làm hại uy tín của tôi. (Email của ông Waller ngày 16 Tháng Bảy, 2012) Nhiều nhân vật quan trọng biết chuyện, bao gồm tiết lộ cho truyền thông biết, làm cho dự định chiếm quyền này bị rút khỏi nghị

trình họp hội đồng thành phố vào phút chót, sau khi có cuộc họp kín. Tuy nhiên, sự kiện này cho thấy một cách rõ ràng là Nghị Viên Tyler Diệp và hội đồng thành phố muốn kiểm soát cơ quan công lực để thực hiện các mục tiêu riêng tư của họ và kiểm soát cộng đồng. Điều này làm tôi rất khó chịu, vì cộng đồng chúng ta bao gồm phần lớn là những người tị nạn, từng bị ức hiếp ở Việt Nam, bỏ trốn khỏi chế độ Cộng Sản sử dụng lực lượng công an đàn áp người dân để kiểm soát họ, bây giờ lại thấy có chiều hướng lập lại ở ngay Little Saigon này.

Một cựu tổng quản trị thành phố và nhiều cảnh sát trưởng nói thẳng với tôi rằng tôi phải tự bảo vệ mình đối với một hội đồng thành phố có truyền thống bí mật và đàn áp, hoạt động giống như một băng đảng; sử dụng đe dọa, khiêu khích, và trả thù nhân viên và cư dân nào dám lên tiếng hoặc đối đầu họ. Tôi có thể nói một cách rõ ràng là sự thể hiện “tình trạng toàn quyền và vô cùng ưu thế” này của hội đồng thành phố, luật sư thành phố, và tổng quản trị thành phố không khác gì trường hợp của thành phố Bell cách đây vài năm.

Tôi biết và được cảnh báo rằng hội đồng thành phố có những quan hệ chặt chẽ với nhân viên khắp thành phố để họ báo cáo các hoạt động, quan điểm, và khuynh hướng chính trị của các nhân viên và giới chức khác. Các quan hệ này được mở rộng ra bên ngoài nơi làm việc và mang tính riêng tư. Sự thu thập thông tin và sự trung thành này cho các nhân viên có quan hệ chặt chẽ quyền lực không chính thức vô cùng lớn tại nơi làm việc và khả năng có thể làm hủy hoại quyền lực của các cấp điều hành sở, phòng, và ban trong thành phố. Những nhân viên này có một sự bảo vệ có thể được dùng để chống lại một số nhân vật cao nhất trong thành phố khi cần. Hệ thống này được minh chứng rõ ràng trong trường hợp tổng quản trị, người thường là nạn nhân của tình trạng này, hoặc phải giải quyết khiếu nại của các nạn nhân khác.

Khi có một sự kiện do hội đồng thành phố bảo trợ, một số nhân viên cảm thấy là họ buộc phải tham dự hoặc làm một cái gì đó giống như đóng “hụi chết” cho sự kiện này, vì biết rằng họ đang bị để ý, và có một danh sách ghi nhận những ai có đóng góp. Mọi người thường nói với nhau là có một thành viên hội đồng thành phố phụ trách việc ghi nhận những ai ủng hộ các sự kiện cá nhân của họ.

Tôi được nhắc nhở là phải ghi chép lại tất cả việc này ngay ngày đầu tiên và phải hợp tác với giới chức liên bang/tiểu bang nếu có thể được để bảo vệ bản thân tôi.

Trong nhiều năm, có một số người trong thành phố được biết có thành tích công khai làm hại người khác, ngay cả tôi. Chuyện này còn bao gồm cả những điều dối trá như tin đồn thất thiệt là Nghị Viên Carey và tôi có quan hệ lãng mạn. Tin đồn này bắt đầu làm tổn thương tôi và vị nghị viên thành phố. Ngoài ra, vị nghị viên còn công khai hồ sơ y tế bảo mật nhằm làm hại và trả đũa tôi. Trên đây chỉ là một số ví dụ cho thấy cái sự hiểm độc hiện hữu bên trong thành phố này.

MARGIE RICE

Tôi bắt đầu cung cấp thông tin cho FBI từ năm 2012. Và điều này được hội đồng thành phố biết trong một thời gian. Dưới đây là vấn đề một số vấn đề cho thấy sách nhiễu, trả thù, và tạo ra một môi trường làm việc thù địch do những hành động sai trái của các cấp quản lý và dân cử của thành phố Westminster, và khi cách làm việc bất hợp pháp hoặc được coi là bất hợp pháp được báo cáo cho giới chức chính quyền và tổng quản trị của Westminster thì sau đó những người báo

cáo bị một số giới chức trả thù. Các sự kiện liệt kê ra đây không có ý định kể thâu đáo mọi sự kiện, hoặc tiết lộ nguồn cung cấp thông tin.

Tôi bắt đầu làm việc ở Westminster năm 1990. Những sự kiện được coi là bất hợp pháp khởi đầu từ năm 2007 và tiếp tục cho đến nay không hề giảm bớt.

Trong một vụ kiện liên bang đối với tôi và những người khác, tôi có cảm giác là nội dung các buổi họp kín của chúng tôi bị tuồn ra bên ngoài. Tôi tin rằng bà Margie Rice tuồn thông tin cho ông Frank Cobo. Sau đó, ông này tuồn thông tin này cho luật sư của bên nguyên đơn để chống lại chúng tôi. Tôi tin rằng đây là những vi phạm rõ ràng Đạo Luật Brown Act và là một sự vi phạm trách nhiệm đối với thành phố. Vi phạm Đạo Luật Brown Act là chuyện xảy ra thường xuyên ở thành phố này. Tôi thường báo cáo chuyện này với giới chức có thẩm quyền bao gồm tổng quản trị thành phố và luật sư thành phố. Tôi sẽ kể nhiều về chuyện này trong đơn kiện chính thức.

Vào Tháng Sáu, 2013, tôi được Tổng Quản Trị Waller thông báo rằng bà Margie Rice định sa thải tôi vào một lúc nào đó vì bà cảm thấy bị đe dọa khi tôi định tố cáo các hành động tham nhũng và văn hóa lạm dụng của hội đồng thành phố này. Tôi tin rằng có nhiều vấn đề trong hợp đồng với Shoreline Ambulance mà tôi đã nêu lên. Bà Margie Rice biết là tôi biết bà có nhận tiền của Shoreline Ambulance trong năm 2007, một vụ đấu thầu dịch vụ cứu thương béo bở cho thành phố, tại hai cuộc vận động gây quỹ chính trị khác nhau, một ở Outback Steakhouse và một ở Westminster Lanes. Những vụ đóng góp này xảy ra vào giai đoạn hội đồng thành phố chọn các đề nghị của các nhà thầu (RFP). Không lâu sau đó, bà Rice bỏ phiếu chống đề nghị của nhân viên muốn ký hợp đồng với một công ty khác, để ký hợp đồng với Shoreline, công ty đóng góp tiền và là bạn của bà. Năm 2012, bà Rice lại nhận tiền đóng góp của Shoreline trước khi bỏ phiếu. Một lần nữa, bà lại bỏ phiếu chống đề nghị của nhân viên, muốn ký hợp đồng với công ty đưa ra RFP với giá thấp nhất. Tôi có báo cáo việc này với các cấp chỉ huy của tôi và sau đó là với FBI.

Ông Frank Cobo là một trong những người thu thập tin tức liên quan đến nhân viên và quản lý của thành phố rồi báo cáo lại cho bà Margie Rice để bà có thể kiểm soát tòa thị chính và sở cảnh sát. Ông Frank Cobo là một người trung gian. Có lần, ông Cobo khoe khoang về chuyện bà Margie Rice sa thải tổng quản trị thành phố vì tìm cách chuyển ông ra khỏi một vị trí nào đó. Bà Margie Rice cũng giúp ông Frank Cobo đắc cử vào Đặc Khu Vệ Sinh Midway City để họ có thể kiểm soát nhiều vấn đề hơn nữa và tiền đóng góp tranh cử.

Trong mùa Thu 2013, một số thành viên hội đồng thành phố muốn sa thải tôi, bởi vì họ biết rằng tôi có thảo luận một số vấn đề với FBI liên quan đến tham nhũng của công và hành xử sai trái về mặt pháp lý. Sau vụ này, trả thù và môi trường làm việc thù địch ngày càng gia tăng đối với tôi.

Vào Tháng Chín, 2013, bà Margie Rice nói với các thành viên câu lạc bộ Kiwanis rằng bà sẽ làm cho tôi bị sa thải vì hợp tác với FBI.

Vào Tháng Mười Hai, 2013, nhân viên kỹ thuật điện toán (IT) tại sở cảnh sát được gọi tới văn phòng bà Rice để sửa máy điện toán cá nhân của con gái bà. Họ rất bực mình khi phải làm “chùa” như vậy và phàn nàn rằng chuyện này xảy ra liên tục, ví dụ như sửa chữa và đưa các

chương trình mới vào máy điện toán của những người trong gia đình bà Rice. Tôi có nhắc bà Margie Rice rằng nhân viên thành phố không được sửa máy điện toán cá nhân. Đáp lại, bà Margie Rice bảo tôi phải cẩn thận. Tôi có báo cáo nội dung cuộc nói chuyện này với tổng quản trị thành phố.

Trong hoặc khoảng ngày 13 Tháng Giêng, 2014, ông Frank Cobo bị nhân viên IT bắt quả tang đang ở trong văn phòng IT được bảo đảm an ninh cẩn mật, lục lọi một số tài liệu liên quan đến các vụ xử liên bang và các vụ khác. Vụ này sau đó được báo cáo; bà Liebert Cassidy cũng được báo cho biết vụ này cùng với tổng quản trị thành phố và được hỏi ý kiến về vụ vi phạm của ông Cobo.

Vào ngày 16 Tháng Giêng, 2014, giám đốc IT Marsh thu thẻ của ông Cobo và ông bị cấm không được vào phòng IT nữa. Bà Margie Rice đổ thừa là tôi không cho ông Cobo vào khu vực tòa nhà sở cảnh sát, nói rằng tôi không để cho ông làm việc. Sau vụ này, bà Margie Rice nói với mấy người ở Kiwanis rằng cảnh sát trưởng làm việc không tốt và nên bị sa thải. Tôi nghe chuyện này và có báo cho tổng quản trị thành phố.

Vào Tháng Ba, 2014, bà Rice lại đề cập một chuyện cũ, đó là vụ con trai bà bị bắt hồi năm 2011, và các vấn đề gây ra cho gia đình bà. Bà nói rằng bà sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi vì những gì viết trong bản báo cáo của cảnh sát (WPD Case # 11-09469). Ít nhất, đây là lần thứ ba hoặc thứ tư bà mang chuyện này ra nói với tôi trong một năm. Bà Margie Rice được cho biết là mọi việc được làm theo đúng luật và con trai bà không phải là ngoại lệ. Sau đó, bà Margie Rice tuyên bố là bà muốn cảnh sát viên điều tra (Alan Aoki) và những người khác viết bản báo cáo trong vụ bắt con trai bà phải bị sa thải. Rồi bà đe dọa tôi khi nói, “Tôi có thể đuổi ông và tôi sẽ có đủ phiếu.” Sau đó trong Tháng Ba, bà lại một lần nữa nói tại Kiwanis là bà sẽ sa thải cảnh sát trưởng như thế nào bởi vì ông ấy không làm điều ông ấy đáng lẽ phải làm. (Xem bài báo của nhật báo The Orange County Register trong Tháng Ba, 2014, để xem bà Margie Rice muốn kiểm soát sở cảnh sát như thế nào).

Vào ngày 26 Tháng Ba, 2014, bà Rice nói tôi nên rút cảnh sát viên Rachel Lumba ra khỏi toán Cảnh Sát Danh Dự và nên sa thải cô này. Bà Margie Rice được cho biết điều đó là vi phạm luật và tôi không chịu làm. Sau đó, bà Margie Rice lại ngụ ý là tôi sẽ bị sa thải nếu tôi không làm theo. Bà nói bà có đủ số phiếu để đẩy tôi ra.

Vào giữa Tháng Tư, 2014, tôi biết được là có một số bàn thảo với bà Rice rằng tôi phải bị sa thải. Một lần nữa tôi nghe được tin đồn rằng tôi không hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Trong hoặc khoảng ngày 4 Tháng Sáu, 2014, tại một cuộc họp về ngân sách, bà Margie Rice ngụ ý với tôi rằng ông Kevin Beach, chỉ huy đội cảnh sát Westminster, không có khả năng, nên bị sa thải và bỏ tù. Kevin và tôi biết nhau từ hồi trung học. Bà cũng ngụ ý là ông Beach sẽ không phụ trách tòa nhà sở cảnh sát nữa, nhưng thay vào đó là ông Frank Cobo. Sau đó, bà Margie Rice ngồi trong xe của bà trong bãi đậu xe, la lớn với tôi chuyện ông Kevin Beach không có khả năng như thế nào và bà sẽ bắt đầu sa thải những ai không làm theo lời bà, “bao gồm cả ông,” bà nói với tôi như vậy. Bà cũng đề cập đến cả tổng quản trị thành phố. Sau cùng, bà hét lớn, “Tôi kiểm soát thành phố này, không phải quý vị hoặc tổng quản trị thành phố.” Sau đó, tôi có báo cho tổng quản trị thành phố biết những gì tôi nghe và quan sát.

Vào khoảng thời gian này sức khỏe tôi bắt đầu có vấn đề chỉ vì bị căng thẳng liên quan đến vụ trả thù liên tục và môi trường làm việc thù địch. Tôi bị ói, bị cao huyết áp, tức ngực, choáng váng, và mất ngủ. Tôi không có cảnh sát chỉ huy vì bị giảm nhân sự và một số bị cho nghỉ việc. Hội đồng thành phố không cho mượn thêm người nào, thành ra, tôi cũng không dám nghỉ bệnh. Tôi vẫn còn lo ngại là ông Frank Cobo nhận thông tin các buổi họp kín liên quan đến vụ xử liên bang do bà Rice cung cấp.

Vào ngày Flag Day, 13 Tháng Sáu, 2014, tôi được Nghị Viên Contreras nói rằng bà Rice muốn sa thải tôi, và nhờ ông nói vào, tôi mới không bị. Tôi có báo cho tổng quản trị thành phố chuyện này.

Vào ngày 28 Tháng Sáu, 2014, Nghị Viên Sergio Contreras nói với tôi rằng bà Margie Rice rất có ác cảm với tôi. Ông cũng nói trong quá khứ, ông làm việc ăn ý với bà Rice, có lúc “đóng vai tốt, đóng vai xấu,” nhưng bây giờ ông thừa nhận với tôi là những gì bà Rice làm với tôi là không đúng.

Vào Tháng Sáu, 2014, tại quầy bán pháo bông của Kiwanis, tôi lại được cho biết bà Margie Rice sẽ sa thải tôi vì không làm theo lời bà.

Ngày 30 Tháng Sáu, tôi được thông báo là bà Margie Rice thay nhớt xe/sửa xe miễn phí tại Elmore Toyota. Thợ sửa xe tại Elmore Toyota giận dữ với bà Rice và báo cáo với bà Robin Roberts. Tôi nói với bà Roberts là tôi sẽ cập nhật và báo cáo việc này với Ủy Ban Hoạt Động Chính Trị Công Bằng California (FPPC). Bà Roberts nói bà rất sợ làm việc này và sợ bị đuổi nếu báo cáo việc làm sai trái của hội đồng thành phố.

Vào lúc 12 giờ 13 phút chiều ngày 1 Tháng Bảy, 2014, tôi viết một email và nói chuyện qua điện thoại với bà Adrienne Korchmaros, điều tra viên chính của FPPC. Tôi thẳng thắn báo cáo cách hành xử không đúng của bà Rice có thể nhận dịch vụ miễn phí của một doanh nghiệp mà bà bỏ phiếu trong vai trò thành viên hội đồng thành phố. Tôi cũng báo cho bà biết nhiều vụ mà bà Roberts và cá nhân tôi nghi là có vi phạm Đạo Luật Brown Act. Tôi cũng cho bà biết là bà Roberts cũng muốn báo cáo các vi phạm khác và hoạt động không bình thường của các dân cử ở Westminster.

Vào ngày 2 Tháng Bảy, tôi thấy bà Margie Rice ở quầy bán pháo bông của Kiwanis. Tôi đến hỏi thẳng bà là bà có vấn đề gì với tôi hoặc sợ cảnh sát không. Bà nói mọi thứ tốt và ôm tôi. Sau khi bà đi khỏi, bà lại có những lời gièm pha về công việc của tôi và nói bà có đủ ba phiếu để sa thải tôi.

Vào ngày 10 Tháng Bảy, 2014, tôi nhận được phàn nàn của IT, một lần nữa lại sửa máy điện toán cá nhân của Margie. Tôi được cho biết có nhiều hình ảnh khiêu dâm, và hai nữ nhân viên IT phải sửa và nhìn thấy những hình ảnh bậy bạ và cảm thấy bị xúc phạm. Tôi được bảo cho biết là ông Dick Jones có nói với tổng quản trị thành phố rằng sử dụng phương tiện thành phố để sửa máy điện toán cá nhân của bà là không sai. Nhân viên IT phàn nàn rằng họ mệt mỏi vì phải làm việc thiên vị cho hội đồng thành phố.

Vào ngày 12 Tháng Chín, 2014, cơ quan phụ trách được liên lạc vì có một vụ nước rò rỉ tại một tòa nhà tư nhân vào cuối tuần. Sau đó, thành phố phải cử người xuống sửa, và nhân viên phàn

nàn là phương tiện công cộng được sử dụng một cách sai trái cho lợi ích tư nhân. Sau đó, tổng quản trị thành phố và tôi khám phá ra cư dân yêu cầu sửa chữa là một nhân vật quyền lực và là bản của Nghị Viên Sergio Contreras, người ra lệnh khẩn cấp sửa chữa như là vấn đề sống chết, nhưng sau đó mới biết không phải như vậy.

Vào ngày 24 Tháng Chín, 2014, Nghị Viên Contreras nhận được phàn nàn là một khu vực trên đường Hoover có đầy rác và người vô gia cư. Khu vực này sát nhà của ông. Ông Contreras đòi hỏi tổng quản trị thành phố/cảnh sát phải viết ra một kế hoạch hành động. Một kế hoạch được đưa ra và được thực hiện, kết quả là khu vực này được làm sạch sẽ trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên, sau khi khu vực này được ổn định, cảnh sát được điều động tới các khu vực khác có nhiều tội phạm. Ông Contreras nhất định đòi chúng tôi phải ưu tiên có cảnh sát tại khu phố ông ở trong khi các khu vực khác bị giảm trong tình trạng không có nhiều cảnh sát viên. Chuyện này được tiếp tục cho tới Tháng Ba, 2015 (6 tháng). Nhiều lần, tôi phải nói với tổng quản trị thành phố về tình trạng sử dụng không đúng mức và lãng phí phương tiện cảnh sát xung quanh nhà của ông nghị viên. Tôi được bảo cứ làm để vị nghị viên đừng khó chịu.

Vào ngày 30 Tháng Chín, 2014, tôi được cho biết Nghị Viên Contreras muốn chụp một tấm hình với một cảnh sát viên mặc sắc phục để in vào tài liệu tranh cử của ông. Tôi từ chối yêu cầu và cho biết việc làm này là không đúng.

Vào ngày 19 Tháng Mười, 2014, tôi được ông Bettenhausen, luật sư thành phố, liên lạc để trả lời một số câu hỏi để ông đưa thông tin và một số điểm nói chuyện cho Nghị Viên Rice cho một cuộc họp báo vận động tranh cử. Rõ ràng đây là một trường hợp không sử dụng đúng thời gian của luật sư thành phố.

Các giới hạn một số trang Internet được gỡ bỏ để bà Margie Rice có thể vào để mua sản phẩm Avon và mua sắm qua trang web của thành phố. Một lần nữa, tôi được tổng quản trị thành phố bảo cứ làm để tránh mâu thuẫn với bà Rice. Nhân viên IT của tôi cảm thấy kinh hoàng và phàn nàn về tình trạng lạm dụng quyền lực.

Vào Tháng Mười Hai, 2014, tôi có cuộc họp với ông Jones và ông Eddie Manfro để phàn nàn việc bà Rice đối xử với tôi. Ông Jones nói với tôi, “Nếu không thích ở đây, ông có thể nghỉ việc. Đó là cách ông giải quyết các vấn đề đang liên quan với Margie.” Câu nói này làm tôi phẫn nộ và tôi phải nằm trong phòng làm việc bởi vì huyết áp tôi đang tăng cao và tôi gần như muốn xỉu. Điều này cho thấy luật sư thành phố như thế nào mà chúng tôi phải luôn chấp nhận đối với những gì bà Margie Rice muốn.

Vào ngày 10 Tháng Mười Hai, 2014, trong lúc nghỉ giải lao giữa cuộc họp hội đồng thành phố, bà Margie Rice nói trước mặt tôi và chỉ huy Collins, rằng “khi người ta qua mặt tôi như phụ nữ đó (bà Robin Roberts báo cho FPPC/Elmore Toyota), tôi sẽ không bỏ qua! Bà tưởng bà là ai vậy?” Ngay tại đây, bà thề trả thù ngay trước mặt tôi, mà không biết rằng tôi chính là người báo cáo và giúp thư ký thành phố liên lạc với FPPC. Tôi biết khi đó bà Rice sẽ tiếp tục trả đũa tôi và bà Roberts. Ông Collins cho tôi biết bà giận dữ và trả thù như thế nào. Sau buổi họp đó, bà Rice nói lớn về bà Roberts và gọi bà là một người nói dối.

Vào ngày 16 Tháng Mười Hai, tôi nghe tin đồn ông Cobo nói rằng cảnh sát trưởng nên bị cho nghỉ có hưởng lương vì hành động sai trái và rằng ông và những thành viên còn lại của hội đồng thành phố sẽ bị kiện nếu không làm điều này. Tôi báo chuyện này cho tổng quản trị thành phố.

Vào ngày 23 Tháng Mười Hai, 2014, ông Eddie Manfro cho tôi coi một hóa đơn của một công ty tư nhân, Golden Trophy, tính tiền thiệp Giáng Sinh cho hội đồng thành phố. Đây là công ty do bà Frances Nguyễn làm chủ. Bà hiện là thư ký hội đồng thành phố. Đây là một sự vi phạm Điều Khoản 1090 của Đạo Luật Chính Quyền. Tôi cũng nghe nói rằng bà Frances, thị trưởng, và hội đồng thành phố kêu gọi mua hàng hóa của Golden Trophy cho thành phố để ủng hộ doanh nghiệp tư nhân của bà. Tôi nghe nói nhân viên bàng hoàng trước các yêu cầu bất hợp pháp này. Sau đó trong năm 2015, tôi được trao giải thưởng Mayor's Award, mua tại Golden Trophy. Tất cả các trường hợp này đều được báo cáo cho tổng quản trị thành phố.

Vào ngày 15 Tháng Giêng, 2015, nhân viên IT báo cáo là họ phải sửa máy điện toán cá nhân của bà Rice nữa và cài chương trình Microsoft của thành phố mua vào máy của bà.

Ông Dick Jones có một căn nhà condo ở Hawaii. Dựa trên thông tin có được và tôi tin như vậy, ông thường mời giới chức thành phố đến ở. Không biết ai là người được cho sử dụng căn nhà này. Công ty của ông có vé xem đội Dodgers và đội Angels chơi baseball mỗi mùa bóng và ông có nói với tôi nhiều lần trong ba năm qua, nếu muốn có vé đi xem đội nào, cứ cho ông biết.

Ông Jones và công ty của ông bảo trợ hoặc giúp tổ chức sự kiện Mayor's Ball, buổi ăn trưa nghe thị trưởng đọc diễn văn về tình hình thành phố, mua tên cho các vị cao niên tại tiệc Giáng Sinh vào Tháng Bảy, các sự kiện của Phòng Thương Mại, tiệc ngày lễ, và các sự kiện khác của thành phố. Tôi thấy một số nhân viên của công ty luật Jones and Mayer tại nhiều buổi gây quỹ cho các cuộc vận động chính trị.

Luật sư thuộc công ty của ông Jones nói với tôi rằng nếu họ nghỉ bệnh hoặc nghỉ phép, họ phải có mặt bù cho các lần vắng mặt. Các luật sư rất năng động lấy giờ của nhân viên. Kể từ năm 2012, ông Jones có nhiều luật sư làm việc trong một vụ kiện, đưa qua đưa lại cho họ làm. Có vẻ như các luật sư tốn rất nhiều thời gian chỉ để làm một số quyết định đơn giản trong một bản hợp đồng và sau đó tính tiền rất nhiều.

Kể từ năm 2012 và ngay cả trước khi tôi trở thành cảnh sát trưởng, nhân viên vô cùng ngạc nhiên khi thấy các hóa đơn tính nhiều tiền và cách kiểm tiền. Người ta ám chỉ rằng nếu có một luật sư làm việc toàn thời gian, tại sao lại phải tốn quá nhiều thời gian cho công ty hơn cả lương của ông. Có nhiều hóa đơn có vẻ tính quá nhiều, chung chung, và lập đi lập lại. Không có ai theo dõi các hóa đơn này. Luật sư làm công việc truy tố các vụ vi phạm luật thành phố tính tiền khi lái xe đến nơi mà họ phải đến để điều tra. Các luật sư sau đó đưa công việc qua lại lẫn nhau, rồi tính chi phí tất cả.

Luật sư được giao phụ trách các trường hợp liên quan đến luật thành phố hoàn toàn kiểm soát trường hợp này và biết khối lượng công việc như thế nào, khi nào bắt đầu kiện và khi nào bị bác đơn. Kết quả là các giờ làm việc để tính tiền và khối lượng công việc ra sao, không ai lên tiếng tốn bao nhiêu thời gian. Không ai quản lý các vụ kiện và truy tố tại sở cảnh sát, và tất cả đều để

công ty Jones and Mayer lo liệu. Chuyện này có được báo cáo cho tổng quản trị thành phố, nhưng không bao giờ có bất cứ thay đổi nào.

Nhiều khiếu nại được gửi tới quản lý hóa đơn liên quan đến việc tính tiền của công ty Jones and Mayer, nhưng các hóa đơn này không bao giờ thay đổi. Ông Jones được coi như là nghị viên thứ sáu.

Ngân sách của sở cảnh sát và cơ quan thi hành luật luôn luôn bị xem xét kỹ lưỡng, nhưng chưa bao giờ có ai xem xét các hóa đơn của các luật sư thành phố với sự chăm chú như vậy. Thời điểm duy nhất mà tôi thấy ông Jones có mặt là ngày Thứ Ba tại buổi họp những người đứng đầu các sở phòng ban và các buổi họp của hội đồng thành phố. Ông không bao giờ có mặt đủ để gọi là một người làm việc toàn thời gian.

COBO VÀ MARGIE RICE

Lịch sử Cobo/Rice – Ông Frank Cobo là một nhân viên vệ sinh cho thành phố trên 18 năm. Tôi bắt đầu biết Frank khi tôi là trung sĩ, thường thấy ông đi bộ xung quanh sở cảnh sát đổ các thùng rác/sửa chữa một chút xíu. Ông chăm sóc vệ sinh toàn bộ tòa nhà. Năm 2000, tôi là người phụ tá cho cảnh sát trưởng. Tôi được cho biết không được quăng bất cứ email, tài liệu hoặc bất cứ giấy tờ gì liên quan đến sở cảnh sát vào thùng rác, bởi vì ông Frank Cobo sẽ lục lọi và đọc tất cả. Điều này được chứng minh qua nhiều lần nói chuyện với Frank trong nhiều năm vì ông biết một số điều rất bí mật.

Qua nhiều năm, Frank bắt đầu để tâm đến chính trị tại chỗ làm, nói về các cuộc bầu cử, tôi được một số người cho biết là Frank kể cho bà Margie Rice nghe những gì xảy ra tại sở cảnh sát, bởi vì bà Margie Rice nhắc lại nhiều lần rằng, “Frank nói với bà” một điều gì đó. Bà Rice biết gần như rất chi tiết mọi chuyện của sở cảnh sát, các vấn đề nhân sự, và đặc biệt...những nhân viên nào ủng hộ hoặc không ủng hộ bà. Bà Margie Rice có thể đưa ra một tuyên bố về một nhân sự nào đó là họ làm việc tốt hay không tốt, mặc dù họ chưa bao giờ gặp bà. Đây là vấn đề kiểm soát và quyền lực đối với bà Rice.

Khi quan hệ cá nhân và chính trị với bà Rice ngày càng gần gũi hơn qua nhiều năm, thì tôi bắt đầu thấy Frank tại một số sự kiện chính trị của bà, treo các bảng hiệu chính trị, gây quỹ, và công khai ủng hộ bà trong giờ cũng như ngoài giờ làm việc. Trong cuộc bầu cử trước, bảng hiệu chính trị của bà Rice được lấy xuống từ một khu vực và mang về để ở sân của thành phố. Tôi được cho biết chính ông Cobo là người thu hồi các bảng hiệu này cho bà Rice. Frank làm chủ một doanh nghiệp giặt thảm tư nhân tên là “Cobo Care.” Ông là thành viên phòng thương mại và làm công việc giặt thảm cho nhân viên trong thành phố nếu họ cần. Trong quá khứ, ông từng dùng máy móc của công ty ông để giặt thảm của thành phố.

Qua nhiều năm, Frank tham dự các cuộc họp của phòng thương mại, các buổi họp chính trị, và các buổi gây quỹ cho bà Rice trong khi làm việc cho thành phố, và có khi mặc trang phục của thành phố. Bà Margie Rice giúp Frank đắc cử vào Đặc Khu Vệ Sinh Midway City và trong khi làm việc, ông biến hóa giữa hai vai trò dân cử và nhân viên tùy theo môi trường. Frank được bà Rice sử dụng với mục đích thu thập tin tức và kiểm soát.

Tại sự kiện Taste of Westminster năm 2013, ông Frank Cobo hăm dọa tôi rằng tôi nên dàn xếp vụ kiện liên bang với bên nguyên đơn, hoặc đây là việc làm cuối cùng của tôi.

Frank từng nói là “không ai dám đụng đến” ông và thường khoe khoang rằng “không ai có thể lộn xộn với ông.” Ông khoe nhiều lần với tôi, khi tổng quản trị thành phố định đụng tới ông trong đợt sa thải năm 2012 và các vấn đề hành chính như thế nào, ông nói, “Ông thấy chuyện gì xảy ra không ông Baker, tôi làm cho ông ấy bị đui. Đừng có lộn xộn với nhân viên vệ sinh này...ông nghe chưa...tôi chỉ là một nhân viên vệ sinh tầm thường,” tôi nói với ông rằng ông là nhân viên vệ sinh quyền lực nhất mà tôi biết.

Trong lúc còn thân thiện với Frank, ông thường xuyên cho tôi biết chi tiết các buổi họp kín liên quan đến các đề tài và vấn đề. Có vài lần ông nói “Bà Rice nói chuyện này chuyện kia, và bà la luôn mấy người (nghị viên) Việt Nam.” Rõ ràng bà Margie Rice là người liên tục kể lại cho ông nội dung các cuộc họp kín, một điều vi phạm luật. Tôi thường thấy bà Rice một mình với ông Cobo trong phòng họp, trong xe của bà, hoặc gặp riêng trong bãi đậu xe sau gần như mỗi buổi họp hội đồng thành phố. Frank biết những hành động liên quan đến nhân sự và các vấn đề bí mật khác, khi những chuyện này được đề cập trong hồ sơ họp của các thành viên hội đồng thành phố. Bà Rice nói rằng bà để Frank đọc những thông tin này. Trong ít nhất hai lần họp chuẩn bị ngân sách, Frank ngồi kế bà Rice để có vấn bà.

Vào Tháng Mười, 2012, tôi mới chỉ làm cảnh sát trưởng chưa tới hai tháng: ba cảnh sát viên gốc Hispanic nêu tên tôi trong hồ sơ kiện mặc dù tôi chưa có hành động nào đụng tới họ trong vai trò cảnh sát trưởng. Trong hoặc khoảng Tháng Mười Một, 2012, Frank gặp tôi ở sân của thành phố và sau khi nói chuyện một chút ông bảo tôi, “Tôi đang giúp ba cảnh sát viên đang đâm đơn kiện, tôi đứng về phía họ.” “Tốt hơn là quý vị nên dàn xếp vụ này đi, nếu không thì sẽ rất tệ.” Ông nói như vậy thêm hai lần nữa, trong đó có một lần ở Taste of Westminster năm 2013, nơi tôi tình nguyện tham gia.

Tôi tin rằng Frank là người cung cấp thông tin cho các cảnh sát viên nguyên đơn và dùng bà Rice để lấy thông tin bí mật của các buổi họp kín. Tại các buổi họp kín và các buổi gặp gỡ các giới chức thẩm quyền khác, nhiều vấn đề quan trọng được thảo luận. Sau đó, tôi thường thấy Frank gặp bà Rice. Bà Margie Rice có quan điểm chống lại các cảnh sát trưởng và đứng về phía các nguyên đơn trong vụ này.

Tôi bị lấy lời khai trong vụ kiện này, và bị đặt những câu hỏi đối với những phát biểu của tôi trong cuộc họp kín. Những câu hỏi này chính xác đến từng chữ đối với những gì tôi nói với hội đồng thành phố trong cuộc họp kín. Tôi tin rằng bà Rice là nguồn rò rỉ thông tin và âm mưu lừa gạt người dân đóng thuế và chính quyền bằng cách giúp tạo ra vụ kiện này. Tôi có cảnh báo vấn đề này với tổng quản trị thành phố, luật sư thành phố, và tôi có báo cho FBI.

Tôi cũng nghi ngờ nhiều vụ rò rỉ thông tin liên quan đến thẩm quyền dàn xếp của chúng tôi được tiết lộ sau đó như là một chiến thuật. Luật sư của chúng tôi ở công ty Liebert Cassidy and Whitmore (LCW) không thể hiểu tại sao các nguyên đơn có vẻ đi một bước trước chúng tôi. Cả hai luật sư (Poturica và Stockley) đều nghi ngờ có rò rỉ thông tin và tôi chứng kiến họ nêu vấn đề này với tổng quản trị thành phố và ông Jones. Những người phụ trách vụ kiện của thành phố thật đáng thương, trong vai trò luật sư thành phố, LCW cố vấn cho sở cảnh sát qua các vấn đề lao

động đối với ba nguyên đơn và sau đó bào chữa cho chúng tôi tại phiên xử. Chúng tôi được bảo ký một “giấy miễn áp dụng mâu thuẫn quyền lợi” để LCW có thể đại diện chúng tôi. Tôi cũng được bảo rằng đây là mâu thuẫn **không thể miễn áp dụng** bởi vì LCW phải là một thành phần trong trường hợp của chúng tôi và là phía bào chữa cho chúng tôi. Tôi tin rằng ông Jones chính là nhân tố làm cho trường hợp này thất bại và chúng tôi bị buộc phải sử dụng LCW. Sau đó, thành phố để chúng tôi chờ vợ hàng tháng trời, đối diện với số tiền bồi thường thiệt hại. Tuyên bố số tiền bồi thường sắp được đưa ra treo lơ lửng trước mặt để như chúng tôi đồng ý và im lặng trong các vấn đề khác liên quan đến hội đồng thành phố. Thành phố dùng chiến thuật này để tạo lợi thế đối với cá nhân tôi và Cảnh Sát Trưởng Coopman (nghỉ hưu) để khởi tạo ra vấn đề cho họ. Không còn cách nào khác, tôi báo cáo việc này với FBI.

Ông Cobo được bà Rice tương thưởng bằng cách cho lên lương hai bậc trong thời gian tiết kiệm ngân sách vào thời điểm không nhân viên nào khác được tăng lương.

Bà Margie Rice có một nhóm nhân viên chính yếu cũng có những hoạt động như Frank.

Gần như mỗi tổng quản trị thành phố làm việc với bà Margie Rice đều coi bà là nhân tố chính trong các vấn đề liên quan đến cá nhân. Có 10 tổng quản trị thành phố trong 14 năm, tất cả họ đều biết sự kết thúc của họ bắt đầu với Margie, vì thế, bà Margie Rice được phục vụ và cung cấp đặc quyền và quyền lực tối đa để làm cho bà hài lòng. Khi bà nổi giận, mọi người không dám nhìn, và tìm cách xoa dịu bà. Nếu nói xấu bà, thì hình phạt vô cùng kinh khủng, sẽ bị đàn em bà theo dõi, cho tới khi không còn làm việc nữa.

Vào ngày 2 Tháng Tám, 2012 – Cái ngày sau khi tôi trở thành cảnh sát trưởng, tôi được mời uống cà phê để gặp Nghị Viên Andy Quách tại tiệm bánh mì Lynda Sandwiches trên đường Beach. Chúng tôi uống cà phê và nói chuyện về việc ông cần tin tưởng tôi. Lúc đó, tôi mặc sắc phục đầy đủ và sau 30 phút nói chuyện, ông mời tôi đi bộ với ông tới một doanh nghiệp trong cùng khu vực. Chúng tôi bước vào một nhà hàng tên Moonlight Restaurant and Nightclub, nơi có một phụ nữ gốc Châu Á gặp chúng tôi trước cửa. Ông Andy Quách nói với cô bằng tiếng Việt, và ngay lập tức, cô trợn mắt nhìn tôi một cách sợ hãi và run rẩy thấy rõ. Tôi hỏi ông nói gì vậy, ông nói rằng “không có gì cả, đừng có lo.” Tôi rất giận vì biết rằng ông dùng tôi để đe dọa cô ấy và tôi bỏ về ngay.

Vào ngày 21 Tháng Tám, 2012 – Tôi nhận một cú điện thoại của một giám sát viên Orange County chúc mừng tôi. Tôi được cho biết một số người tham nhũng, lấy tiền của doanh nghiệp, và tôi phải coi chừng chính tôi. Tôi được cho biết nếu tôi cần lời cố vấn để giải quyết vấn đề, tôi có thể gọi. Sau một buổi họp kín sau này trong năm, tôi nghe bà Margie Rice nói Nghị Viên Andy Quách lấy tiền của doanh nghiệp trong một vụ “lại quả.”

Vào ngày 23 Tháng Tám, 2012 – Nghị Viên Andy Quách yêu cầu gặp tôi để uống cà phê tại quán Starbucks tại góc đường Edinger và đường Brookhurst ở Fountain Valley. Tôi gặp ông và ông muốn biết là ông có thể dựa vào tôi được không. Tôi nói với ông tôi không thích vụ ở nhà hàng Moonlight vài tuần trước đó. Tôi nói với Andy là tôi sẽ báo cáo tất cả những gì bất hợp pháp, phi luân, và phi đạo đức và đừng để tôi vào tình huống mà tôi phải hành động. Tôi kể cho ông những gì tôi nghe và ông bác bỏ tất cả nói rằng đó là tấn công chính trị. Sau đó, ông hỏi có

cơ quan nào đang điều tra ông không. Ông cũng yêu cầu tôi cho ông biết nếu tôi nghe bất cứ chuyện gì.

Vào ngày 10 Tháng Chín, 2012 – Không lâu sau khi tôi trở thành cảnh sát trưởng, ngày càng có nhiều yêu cầu đặc biệt. Thị Trưởng Rice muốn mục sư của bà được bổ nhiệm làm tuyên úy cảnh sát ngay lập tức. Việc này được thực hiện qua bà Diana Dobbert (xem email ngày 10 Tháng Chín, 2012). Tôi biết bà làm việc này để cài thêm một người vào sở cảnh sát. Chúng tôi đã có rất nhiều tuyên úy vào thời điểm đó và mới hoàn tất đợt sa thải thành ra chúng tôi cố gắng câu giờ với hy vọng sự việc đi vào quên lãng. Vị mục sư phàn nàn với bà Margie Rice và bà gặp tôi một tháng sau đó và nói tôi làm việc quá tệ vì ngay cả mục sư của bà mà không muốn nổi. Tôi phải bị nghe chuyện này tại một cuộc họp của Kiwanis. Vì thế, sau khi thấy bà Margie Rice quá giận dữ vì tôi không làm theo, tôi không muốn bị trả thù nữa, thế là tôi muốn ông ấy.

Vào ngày 1 Tháng Mười, 2012 – Thư ký thành phố báo cáo một ứng cử viên hội đồng thành phố sử dụng thư ủng hộ của Thị Trưởng Rice gửi thư cho cử tri mà bà không biết. Vụ này được báo cáo cho FPPC, Văn Phòng Biện Lý Orange County (xem email ngày 1 Tháng Mười, 2012).

Vào ngày 3 Tháng Mười, 2012 – Thị Trưởng Rice yêu cầu đội danh dự sở cảnh sát tham dự buổi gây quỹ cho tổ chức phi lợi nhuận Rose Center Theater Foundation theo quy chế 501 (c) (3) (bà là chủ tịch); năm cảnh sát viên được trả lương làm thêm giờ vào lúc ngân sách của chúng tôi eo hẹp và chúng tôi phải sa thải bớt người.

Quỹ The Rose Center Foundation là một tổ chức tư nhân phi lợi nhuận quản trị nhà hát Rose Center Theater...đứa con của bà Rice. Nhà hát này được xây bằng tiền lấy từ quỹ tái phát triển, và cho đến năm 2012, chưa trả khoản tiền này lại cho người dân đóng thuế. Thời gian thành phố quản trị nhà hát này quá hạn đã lâu và đáng lẽ nó phải được bán theo sự tan rã của quỹ tái phát triển; điều này chưa thực hiện được là để làm vừa lòng bà Rice cho dù nhà hát vẫn lỗ. Và nhà hát này vừa đổi tên thành tên bà Rice, và bây giờ (2016) bà muốn toàn bộ khu này thành tên của bà. Thành phố cũng sử dụng tiền của người dân đóng thuế để tài trợ “nhà hát riêng tư” bao gồm duy trì, lương bổng, và hệ thống thông tin. Đây là món quà của người dân đóng thuế tất cả được làm theo mệnh lệnh của bà Rice, bỏ phiếu trong vai trò nghị viên và thị trưởng cung cấp tiền cho nhà hát trong lúc bà là thành viên hội đồng quản trị nhà hát này. Đương nhiên, không ai dám nói một lời.

Bà Rice cũng là một người ủng hộ (Crystal Rose Catering) cung cấp thực phẩm tại Rose Center và được tái gia hạn hợp đồng cung cấp dịch vụ vào năm 2013 mà không qua đấu thầu (email ngày 26 Tháng Tư, 2013). Việc này được làm qua yêu cầu của bà Rice là vì bà Galang cung cấp tiệc/sự kiện cá nhân cho bà Rice và các sự kiện có ăn uống cho bà và bạn bè với giá rẻ. Việc này được làm một cách bí mật và được hội đồng thành phố chấp thuận trong đó họ trao đổi phiếu như là tiền tệ.

Vào ngày 24 Tháng Giêng, 2014 – Báo cáo của nhân viên IT tại thành phố cho biết Nghị Viên Rice yêu cầu cho một người không phải là nhân viên thành phố (Barbara Eames) VPN (Virtual Private Network) để tiếp cận vào hệ thống điện toán và điện thư của thành phố để kiểm tra và giúp bà Margie Rice sử dụng email. Bà Margie Rice cho phép bà này làm chuyện đó. Nhân viên IT phản ứng biết rằng điều này không được phép làm và nó làm cho cho máy chủ, mật khẩu, và

thông tin của thành phố không an toàn. Ngoài ra, người này sẽ đọc được được các email nhạy cảm và bí mật được gửi tới bà Rice. Tôi được cho biết bà Margie Rice từng nhờ bạn bè (Frank Cobo/Ken Robbins) và gia đình giúp đọc email của bà, thông tin của hội đồng thành phố, và giải thích các vấn đề cho bà. Tôi không cho phép làm chuyện này cũng như giám đốc IT của tôi, tuy nhiên, nó đã được chuẩn thuận. (email ngày 24 Tháng Giêng, 2013).

Ngày 14 Tháng Hai, 2013 – Hội đồng thành phố làm huy hiệu thành phố để bỏ vào ví, cho các thành viên. Việc này được bắt đầu từ năm 2005. Sau khi tôi làm cảnh sát trưởng, và sau cuộc bầu cử, tổng quản trị thành phố yêu cầu tôi cấp huy hiệu mới cho các thành viên mới của hội đồng thành phố. Tôi bắt đầu thắc mắc tại sao các thành viên hội đồng thành phố lại có huy hiệu, và sau khi xem, tôi thấy nó giống với huy hiệu cảnh sát. Ngoài ra, họ cũng được cấp căn cước làm bằng giấy căn cước của cảnh sát. Tổng quản trị thành phố bị hội đồng thành phố ép phải làm huy hiệu cho xong (có email về vụ này).

Tôi nghiên cứu vấn đề và thấy rằng vào năm 2007, Bộ Tư Pháp tuyên bố cảnh sát trưởng không được cấp huy hiệu hoặc phù hiệu giống hoặc nhìn có vẻ giống với cảnh sát đang làm việc. Ông Marty Mayer, cộng sự của ông Jones, luật sư thành phố, cũng đưa ra hai báo động pháp lý về vấn đề này. Những báo động này nói rằng hội đồng thành phố không thể sở hữu hoặc sử dụng những huy hiệu giống kiểu mà cảnh sát đã dùng. Luật Sư Jones biết nhiều phần đây là hành động bất hợp pháp nhưng không làm gì cả, cho thấy ông không muốn đụng vào (bà Rice).

Vào ngày 20 Tháng Ba, 2013, tôi gửi một email (email ngày 20 Tháng Ba, 2013) tới tổng quản trị thành phố, nói cho ông biết luật lệ về huy hiệu, và đề nghị vẽ lại huy hiệu khác để không giống của cảnh sát. Tôi nói cho hội đồng thành phố biết về luật lệ và rằng họ phải trả lại các huy hiệu này cho tổng quản trị thành phố, và ông Dick Jones có mặt ở đó, nhưng im lặng. Sau đó, huy hiệu được làm lại và được phát ra; tuy nhiên, cho tới nay, tôi không biết chắc ai thật sự trả lại huy hiệu cũ. Người ta rất giận tôi vì không cho xài huy hiệu giống cảnh sát.

Vào ngày 28 Tháng Hai, 2013 – Chúng tôi nhận một yêu cầu từ ông Chet Simmons, phụ tá tổng quản trị thành phố, nói rằng Nghị Viên Andy Quách nhận được phần nân và rất bức mình chuyện kiểm tra thi hành luật tại tiệm 99 Superstore trên đường Beach (email ngày 28 Tháng Hai, 2013). Nghe đồn là Nghị Viên Andy Quách có nhận tiền đóng góp tranh cử của chủ tiệm để được bảo kê cho tiệm kể từ khi tiệm mở cửa. Nghị Viên Andy Quách liên lạc tôi nói tôi nên “dễ dãi cho tiệm, ông ấy là người tốt.” Tôi không chịu.

Vào ngày 23 Tháng Tư, 2013 – Xe của Nghị Viên Rice bị đụng trong lúc đậu ở trung tâm hành chánh. Vì sa thải người và giảm nhân viên, không có cảnh sát viên nào được phái tới để làm biên bản, một điều làm bà nổi giận. Tôi nhận một email của bà Diana Dobbert (email ngày 23 Tháng Tư, 2013) nói cho tôi biết vụ này. Tôi đến hiện trường, gặp bà Rice đang nổi giận. Khi tôi gặp bà, bà muốn biết tại sao không có cảnh sát viên nào đến lập biên bản. Tôi cho bà biết vì sa thải và giảm người, và vì tai nạn không có ai bị thương tích, nên không có ai đến, trong khi công việc khác bề bộn. Bà nói với tôi rằng bà và con trai đã trao đổi thông tin với người lái xe kia, nhưng nói với tôi rằng lần tới tốt hơn là chúng tôi phải có mặt hoặc sẽ có chuyện.

Vào ngày 12 Tháng Sáu, 2013 – Có email cho biết bà Rice muốn cảnh sát viên chờ đến tham dự một sự kiện. Đây là điều thường xảy ra khi có yêu cầu chờ đến sự kiện công cộng hoặc cá nhân.

Tổng quản trị thành phố bảo tôi đừng tạo ra mâu thuẫn. Đây là hành động sử dụng phương tiện và tiền bạc của công chúng một cách sai trái của bà Rice.

Tôi tin rằng, những thứ mà ông Jones và văn phòng ông cung cấp miễn phí cho các trường phòng và dân cử không được báo cáo báo cho FPCC hoặc điền vào bất cứ mẫu đơn 700 nào.

Khi trả thù tôi vì tôi dám nói lên các vi phạm, thành phố vi phạm FEHA, 1102.5 của Luật Lao Động và Chính Sách Công Cộng. Những ai phản nản tình trạng tham nhũng trong thành phố đề trở thành mục tiêu, và có nhiều người bị như vậy. Bảng liệt kê này chưa phải là tất cả, nhưng công dân thành phố Westminster cần được biết những gì đang xảy ra trong thành phố của họ. Tôi chắc chắn sẽ bị những người mà tôi đề cập ở trên tấn công liên tục, nhưng sự thật nằm trong các sự kiện này và các sự kiện này cho thấy những việc này có xảy ra.

Thiên vi đặc biệt

2013 đến 2014

Có một chuyện thường xảy ra ở Westminster, trong đó, thành viên hội đồng thành phố có những người đóng góp tài chính chính trị và/hoặc bạn bè, và họ dùng vị trí của mình là thành viên hội đồng thành phố để ảnh hưởng và đôi khi đòi hỏi cảnh sát áp dụng luật đối với những doanh nghiệp đối thủ bị nghi ngờ, hoặc những người không ủng hộ họ về mặt chính trị. Sau đây là một số ví dụ.

Thị Trưởng Trí Tạ gọi cảnh sở cảnh sát và nói rằng một hộp đêm, Q's Lounge, vi phạm luật sử dụng giấy phép (CUP) và luật bán rượu bia (ABC). Ông nói rằng có nhiều vấn đề tại chỗ này và chúng tôi cần phải áp dụng luật đối với họ.

Chỉ trong vòng một thời gian ngắn, chúng tôi nhận điện thoại của Nghị Viên Andy Quách, nói rằng một hộp đêm, Club Bleu, vi phạm luật sử dụng giấy phép (CUP) và luật bán rượu bia (ABC). Ông nói rằng có nhiều vấn đề tại chỗ này và chúng tôi cần phải áp dụng luật đối với họ. Cả hai nói rằng mỗi doanh nghiệp này đều ăn cắp hoặc làm hại doanh nghiệp kia.

Hai hộp đêm này là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau nằm trên đường Beach. Được biết, Club Bleu ủng hộ Thị Trưởng Trí Tạ, và Q's Lounge ủng hộ Nghị Viên Andy Quách.

Sở cảnh sát và cá nhân tôi thường xuyên bị đặt ở giữa trong tình trạng này, và thường bị ép phải hành động đối với doanh nghiệp kia theo yêu cầu của các vị dân cử. Khi chúng tôi đưa ra hành động cho cả hai nơi, thì vị dân cử có quen doanh nghiệp bị áp dụng luật lại phản nản là tại sao chúng tôi làm khó bạn của họ. Chúng tôi nói rằng chúng tôi làm vậy là vì có dân cử báo cáo. Họ lại càng khó chịu hơn là chúng tôi dám làm như vậy đối với doanh nghiệp cử tri của họ.

Quan điểm của chúng tôi là chúng tôi điều tra tất cả khiếu nại, và nếu có vi phạm, chúng tôi sẽ thi hành luật trong khả năng cho phép. Nhân viên cảnh sát thường phản nản là có sự can thiệp/áp lực hiển nhiên và không đúng của hội đồng thành phố. Trong một số trường hợp, nếu can thiệp chính trị trở nên tệ hại hơn, chúng tôi thường kéo thêm cơ quan đồng minh vào để thi hành luật. Ngoài ra, tôi cũng tìm cách bào cho tổng quản trị thành phố biết các việc này. Nghị Viên Rice có một người bạn và cũng là người ủng hộ bà, làm chủ Sensation Dance Studio. Bà Rice trước đây thường đến nơi này chơi. Bà gọi sở cảnh sát và tôi nói rằng có vi phạm tại các phòng nhảy khác

trong thành phố, và yêu cầu đến kiểm tra ngay. Bà cũng phàn nàn là cảnh sát không năng động đủ để đáp ứng phàn nàn của bà. Mới đây, chuyện này xảy ra với nhân viên của tôi.

Bà Rice cũng vận động đòi giấy phép cho doanh nghiệp bán rượu bia. Ngay cả bà Rice còn biết doanh nghiệp này có bia rượu mà dù không có giấy phép ABC. Khi được cho biết chuyện này, bà Rice tố cáo tôi và nhân viên tôi là nói xạo.

Xe buýt của sông bài đón người ở Westminster, đặc biệt là ở khu Little Saigon, để chở họ đến các sông bài bên ngoài Orange County, làm cho cư dân phàn nàn rất nhiều. Cư dân nói rằng chuyện này gây ồn ào, kẹt xe, và vấn đề an toàn, liên quan đến việc xe buýt đón người tại khu vực gần nơi cư dân sinh sống. Cũng có những vụ cướp có súng liên quan đến các xe buýt của sông bài. Nghị Viên Diana Carey ủng hộ phàn nàn của cư dân và đòi giải quyết những vấn đề liên quan đến đời sống/an toàn này. Nghị Viên Carey yêu cầu sở cảnh sát giúp và giải quyết vô số khiếu nại. Chúng tôi thi hành.

Mặt khác, Nghị Viên Tyler Diệp, người ủng hộ sông bài (Fantasy Springs, v.v...), liên lạc cảnh sát kêu gọi ủng hộ các xe buýt sông bài và yêu cầu nhẹ tay với họ và làm việc với ông. Ông có nhắc đến một thỏa thuận cho phép họ được đậu xe trong các bãi đậu xe của doanh nghiệp, tuy nhiên, những xe buýt này lấn chiếm chỗ đậu xe của các doanh nghiệp khác, tạo ra vấn đề mà Nghị Viên Carey đòi giải quyết. Thành ra, một lần nữa, chúng tôi có các thành viên hội đồng thành phố đụng nhau trong cùng một vấn đề, sử dụng sở cảnh sát để có được một kết quả ngược lại. Tất nhiên, khi một phía không hài lòng, nó được phản ánh với cảnh sát trưởng và sở cảnh sát, và là một vấn đề, căn bản là trả đũa lẫn nhau.

Chuyện các thành viên hội đồng thành phố có quyền lợi cạnh tranh lẫn nhau là bình thường, tuy nhiên, chuyện hiển nhiên có vẻ là hầu hết liên quan đến người ủng hộ tài chính và /hoặc người ủng hộ các cuộc vận động chính trị cá nhân của các dân cử. Tổng quản trị thành phố và luật sư thành phố biết chuyện này và tránh không dính vào để không làm cho thành viên hội đồng thành phố bực mình.

Ngày:

2010 cho tới nay căn bản là vẫn tiếp tục xảy ra.

Những người biết chuyện:

Dick Jones, các thành viên công ty luật của ông, tất cả thành viên hội đồng thành phố, Eddie Manfro và Robin Roberts làm việc cho thành phố Westminster.

Cơ quan/Những người chịu trách nhiệm cho việc sách nhiễu/có hành động bị coi là bất hợp pháp:

Margie Rice, Dick Jones, Tyler Diệp, Sergio Contreras, Eddie Manfro, và thành phố Westminster.

Thiệt hại:

Một số tiền trên giới hạn quyền hành của Tòa Thượng Thẩm vào khoảng không dưới \$10,000,000.

Ngày: ___ Tháng Tư, 2016

KEVIN BAKER